



Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 2888/05
14.02.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Стојана Јокића, председника већа, Николе Станојевића, Звездане Лутовац, Михаила Рулића и Слободана Дражића, чланова већа, у парници тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ адвокат, против тужене "ББ", чији је пуномоћник БВ адвокат, ради накнаде инфлаторне штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Окружног суда у Јагодини Гж. 1001/05 од 13.6.2005. године, у седници одржаној 14.2.2006. године донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као НЕОСНОВАНА ревизија тужиоца изјављена против пресуде Окружног суда у Јагодини Гж.1001/05 од 13.6.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Свилајнцу П. 325/02 од 16.3.2005. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се тужена обавезе да му накнади штету за неизвршено плаћање дуга са затезном каматом по извршној судској одлуци износ од 323.325,32 динара са законском каматом од 1. јула 2006. године до дана испуњења, на руке адвокату АБ у року од 15 дана под претњом извршења.

Пресудом Окружног суда у Јагодини Гж. 1001/05 од 14.6.2005. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Општинског суда у Свилајнцу П.325/02 од 16.3.2005. године.

Против правноснажне другостепене пресуде ревизију је благовремено изјавио тужилац због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права и одлуке о трошковима поступка.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 399. Закона о парничном поступку, Врховни суд налази да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужена је решењем Општинског суда у Свилајнцу П1. бр. 12/92 од 4.11.1992. године, обавезана да тужиоцу исплати на име трошкова парничног поступка 52.000,00 динара у року од 15 дана од пријема решења, па како ту обавезу није измирила, тужилац је поднео предлог за извршење 26.8.1994. године, а суд је решењем о извршењу И.број 230/94 од 29.8.1994. године, које је постало правноснажно 17.1.1995. године, одредио предложено извршење. До извршења није дошло јер је досуђени износ у поступку принудног извршења обезвређен услед инфлације. Тужилац поново подноси предлог за одређивање извршења против тужене ради наплате дуга у износу од 52.000,00 динара са затезном каматом почев од 20.11.1992. године, у циљу револаризације, а по основу решења П1.бр. 12/92 од 4.11.1992. године, међутим, суд решењем И.бр.39/02 од 21.2.2002. године, одбацује предлог јер се ради о пресуђеној ствари, а решењем Ипв.(И) бр.11/02 од 20.6.2002. године одбијен је приговор тужиоца. Тужилац је овом тужбом тражио накнаду штете коју је претрпео због не извршења обавезе утврђене поменутиим решењем(П1.бр.12/92) у условима високе инфлације, која по приватном обрачуну, прерачуната у нове динаре на дан подношења тужбе износи 325.325,32 динара. Наведени износ оспорила је тужена јер обрачун није извршен од стране овлашћеног судског вештака или одговарајуће институције-банке.

Наводи ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

На тако утврђено чињенично стање правилно су нижестепени судови применили материјално право, када су одбили као неоснован тужбени захтев тужиоца за накнаду инфлаторне штете коју је тужилац претрпео због не извршења обавезе утврђене решењем П1.бр.12/92 од 4.11.1992. године у условима високе инфлације, чија висина је обрачуната по приватном обрачуну у новим динарима на дан подношења тужбе на износ од 325.325,32 динара.

Одредбом члана 7. ЗПП, прописано је да су странке дужне да изнесу све чињенице на којима заснивају своје захтеве и да предложе доказе којима се утврђују те чињенице. Како тужилац није предложио извођење доказа којима би суд утврдио висину штете, а био је дужан да то учини сходно члану 220. ЗПП, то је суд правилном применом правила о терету доказивања из члана 223. став 1.ЗПП, одбио тужбени захтев тужиоца.

Применом члана 405. став 2. ЗПП, Врховни суд изоставља детаљније образложење пресуде, јер се ревизијом тужиоца понављају жалбени разлози. Истовремено образложењем пресуде се не би постигло ново тумачење права, нити допринело уједначеном тумачењу права.

На основу члана 405. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

Председник већа-судија,

Стојан Јокић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

дц